

○ คำสั่ง

(ต. ๒๑)

คำร้องที่ ๑๓๘๓/๒๕๖๕
คำสั่งที่ ๗๕๓ /๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๗ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง นายอิบ กุลดี

ผู้ฟ้องคดี

ระหว่าง

อิบตีกรรมประมง ที่ ๑

รองปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านพัฒนาการผลิต ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา)

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๗๕/๒๕๖๕ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองภูเก็ต)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของเรือประมงจำนวน ๓ ลำ ได้แก่ เรือโชคอุดมทรัพย์ หมายเลขทะเบียน ๓๒๗๗๐๐๐๕๖ เรือณัฐพร หมายเลขทะเบียน ๖๑๕๑๐๐๔๑๓ และเรือเกียรติวารินทร์ ๒ หมายเลขทะเบียน ๓๙๘๒๐๑๓๖๘ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ รอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ ตามคำขอเลขที่ ๑๖๕๘๒๐๒๐๑๐๐๑๗ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ สำหรับเรือณัฐพร และคำขอเลขที่ ๑๖๕๘๓๐๑๐๑๐๑๑๔ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ สำหรับเรือเกียรติวารินทร์ ๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้อำนวยการกองบริหารจัดการทรัพยากรและกำหนดมาตรการการได้มีหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๔๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง

/ที่ กษ ๐๕๑๐.๓...

ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๕๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าไม่ออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์สำหรับเรือทั้ง ๒ ลำดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ จากการใช้เรือโชคอุดมทรัพย์ อันเป็นความผิดร้ายแรงตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชกำหนดดังกล่าว และยังไม่ถึงห้าปีนับแต่วันที่ที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลจังหวัดภูเก็ต คดีหมายเลขดำที่ ๕๓๙/๒๕๖๓ หมายเลขแดงที่ ๕๖๔/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๓ อันมีลักษณะต้องห้ามที่จะได้รับอนุญาตตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชกำหนดเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๕ และหนังสือลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๕ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงได้มีหนังสือกรมประมง ด่วนที่สุด ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๓๘๒๐ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๖๕ รายงานความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ด่วนที่สุด ที่ กษ ๐๒๐๘/๒๒๗๔ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๕ แจ้งการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ออกไปอีก ๓๐ วัน นับแต่วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ ซึ่งเป็นวันที่ครบกำหนดเวลาพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง โดยในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นพ้องด้วยกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือกรมประมง ด่วนที่สุด ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๕๔๐๓ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕ แจ้งผลการวินิจฉัยยกอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๕๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๕๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕

๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือกรมประมง ด่วนที่สุด ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๕๔๐๓ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕

๓. ทูลเกล้าฯ บังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๕๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๕๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕

เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕ ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนผู้ฟ้องคดี ประมงจังหวัดภูเก็ต และผู้อำนวยการสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่ ๕ โดยผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำว่าเป็นเจ้าของเรือทั้ง ๓ ลำ ซึ่งมีเพียงเรือโชคอุดมทรัพย์เพียงลำเดียวเป็นเรือที่กระทำ

/ความผิด...

ความผิดและคดีถึงที่สุดแล้ว ส่วนเรือนจำ และเรือเกียรตวรินทร์ ๒ ไม่ได้มีส่วนในการกระทำความผิดใดๆ ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนมา ๓ ปีแล้ว ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ยิ่งปล่อยให้ระยะเวลาเนิ่นนานความเดือดร้อนยิ่งตกแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัว หนี้สิน ค่าซ่อมแซมบำรุงรักษาเรือที่ถูกกักเอาไว้ที่ท่าเทียบเรือองค์การสะพานปลา ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง ผู้ฟ้องคดีจึงต้องใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาล เพื่อให้ศาลพิจารณาให้เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์สำหรับเรือนจำ และเรือเกียรตวรินทร์ ๒ ในรอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งในการนำเรือทั้ง ๒ ลำไปประกอบอาชีพต่อไปนั้น ไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานหรือแก่การบริการสาธารณะ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีเป็นบุคคลที่มีรายชื่อในกลุ่มผู้ไม่มีใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ รอบปีการประมง ๒๕๖๓ - ๒๕๖๔ และเป็น ๑ ใน ๑๐ ราย ของจังหวัดภูเก็ตที่มีสิทธิยื่นขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ได้ โดยผู้ฟ้องคดีได้ไปยื่นคำขอรับใบอนุญาตประมงพาณิชย์ รอบปีการประมง ๒๕๖๓ - ๒๕๖๔ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ คือ กระทำความผิดยังไม่พ้น ๒ ปี นับแต่วันที่รับคำสั่งจึงไม่ออกใบอนุญาตให้ ต่อมาเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลา ๒ ปี ผู้ฟ้องคดีไปยื่นขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ รอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง (๑) คือ ยังไม่ถึงห้าปีนับแต่วันที่ศาลจังหวัดภูเก็ตมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่ ๕๓๙/๒๕๖๓ หมายเลขแดงที่ ๔๖๔/๒๕๖๓ ดังนั้น การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการใช้อำนาจโดยมิชอบและไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี กรณีน่าจะไมชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา

ประมงจังหวัดภูเก็ตได้ยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕ ตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นและให้ถ้อยคำประกอบคำชี้แจงที่ยื่นต่อศาล กรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา นั้น ประมงจังหวัดภูเก็ตชี้แจงต่อศาลว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๕๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๕๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ แจ้งผลการพิจารณาขออนุญาตการทำประมงพาณิชย์ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ศาลจะมีคำสั่งดังกล่าวย่อมเป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐและทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพจึงไม่สมควรมีคำสั่งทุเลาตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

ผู้อำนวยการสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่ ๕ ยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕ ตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นและให้ถ้อยคำประกอบคำชี้แจงที่ยื่นต่อศาล

/กรณี...

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา นั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ แจ้งผลการพิจารณาขออนุญาตการทำประมงพาณิชย์ขอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ศาลจะมีคำสั่งดังกล่าวย่อมเป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐ และทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ จึงไม่สมควรมีคำสั่งทุเลาตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว เห็นว่า เมื่อพิจารณาตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ ที่บัญญัติว่า การออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง (ใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์) ให้ออกสำหรับเรือประมงแต่ละลำ... ย่อมแสดงให้เห็นได้ว่า การควบคุมการทำประมงพาณิชย์กฎหมายมีความมุ่งหวังจะควบคุมการทำประมงพาณิชย์ของแต่ละลำเรือเป็นหลัก แม้ว่าผู้ประกอบการประมงรายใดรายหนึ่งอาจมีเรือประมงในการครอบครองหลายลำก็ตาม การที่ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดมาตรา ๑๑๔ (๒) แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ ก็เป็นการกระทำความผิดโดยใช้เรือประมงชื่อเรือโชคอุดมทรัพย์ เมื่อศาลจังหวัดภูเก็ตมีคำพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามมาตรา ๑๑๔ (๒) ดังกล่าว และการกระทำความผิดนั้นยังอยู่ในระยะเวลา ๕ ปี นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ผู้ฟ้องคดีก็ต้องเป็นผู้ที่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ (๑) แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีย่อมไม่อาจได้รับใบอนุญาตให้ทำการประมงพาณิชย์โดยใช้เรือประมงชื่อเรือโชคอุดมทรัพย์ อย่างน้อยเป็นเวลา ๕ ปี นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด แต่การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้กฎหมายโดยนำเอาคำพิพากษาของศาลที่พิพากษากรณีการใช้เรือประมงโชคอุดมทรัพย์ประกอบการทำประมงพาณิชย์โดยไม่ได้รับอนุญาตมาบังคับกับการขอใบอนุญาตประกอบการประมงพาณิชย์ โดยใช้เรือณัฐพร และเรือเกียรติวารินทร์ ๒ ด้วยนั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการประมงพาณิชย์ โดยใช้เรือชื่อณัฐพร และเรือเกียรติวารินทร์ ๒ อาจมีผลเป็นการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะที่ได้รับจากการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ยินยอมให้ผู้ที่เคยกระทำความผิดกฎหมาย ว่าด้วยการประมงได้ประกอบการประมงพาณิชย์ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติของสัตว์น้ำก็ตาม แต่การใช้อำนาจเช่นนั้นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีผลให้เกิดความไม่สมดุลขึ้นระหว่างความเสียหายอันจะเกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดีกับประโยชน์มหาชนจะพึงได้รับจากการออกคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการประมงพาณิชย์ โดยใช้เรือประมงณัฐพร และเรือประมงเกียรติวารินทร์ ๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้นำไปใช้ในการกระทำความผิดร่วมกับเรือโชคอุดมทรัพย์ด้วย การใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงขัดกับหลักความได้สัดส่วนระหว่างวัตถุประสงค์เพื่อการอนุรักษ์ และบริการจัดการให้เกิด

/ความสมดุล...

ความสมดุลทางธรรมชาติ และรักษาทรัพยากรสัตว์น้ำและระบบนิเวศไว้อย่างยั่งยืนตาม หลักการป้องกันล่วงหน้าตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ อันมีผลให้การใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ น่าจะขัดกับเสรีภาพในการประกอบอาชีพของ ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เช่นกัน ดังนั้น คำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ จึงน่าจะไม่ใช่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีต้องคำพิพากษาถึงที่สุด เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๓ ว่าเป็นผู้กระทำความผิดมาตรา ๑๑๔ (๒) แห่งพระราชกำหนด การประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีจะหลุดพ้นจากลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชกำหนดเดียวกันก็ต่อเมื่อครบ ๕ ปี นับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด คือ วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๘ กรณีย่อมเห็นได้ชัดว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดี ทำการประมงพาณิชย์ โดยใช้เรือฉลัญพร และเรือเกียร์ติวารินทร์ ๒ เพราะเหตุผลดังกล่าว ผลที่จะตามมาก็คือ ผู้ฟ้องคดีต้องว่างเว้นจากการทำการประมงพาณิชย์เป็นเวลา ๕ ปีเต็ม ซึ่งผู้ฟ้องคดีย่อมได้รับความเดือดร้อนจนยากที่จะเยียวยาในภายหลังได้ อีกทั้งการที่ศาล จะให้มีการทุเลาการบังคับตามคำสั่งที่พิพาททั้งสองฉบับดังกล่าวก็ไม่นับเป็นอุปสรรคแก่การ บริหารงานของรัฐหรือแก่การบริการสาธารณะ เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงมีอำนาจ ตามกฎหมายที่จะใช้บังคับกับการทำการประมงพาณิชย์ ทั้งของผู้ฟ้องคดีสำหรับเรือฉลัญพร และเรือเกียร์ติวารินทร์ ๒ และการทำการประมงพาณิชย์ของผู้ประกอบการรายอื่นต่อไป ตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ นอกจากนี้ การพิจารณาทุเลาการบังคับตามคำสั่งที่พิพาท ไม่อาจจะได้ชื่อว่าจะเป็นแบบอย่างของผู้ที่กระทำความผิดกฎหมายแต่ไม่ต้องรับโทษใด เนื่องจาก ผู้ฟ้องคดียังอยู่ในบังคับตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดภูเก็ต ที่ไม่อาจใช้เรือโชคอุดมทรัพย์ ทำการประมงพาณิชย์ไปจนกว่าจะถึงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๘ โดยไม่ทำให้การบังคับใช้กฎหมาย ของรัฐเสื่อมประสิทธิภาพแต่อย่างใด ดังนั้น คำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับ ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมงที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ จึงครบเงื่อนไขขององค์ประกอบทั้ง ๓ ประการ ที่ศาลมีอำนาจสั่งทุเลาการบังคับ ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว ตามข้อ ๗๒ วรรคสาม แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี คำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมงที่ กษ ๐๕๑๐.๓/ ๒๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/ ๒๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ นั้น คงมีผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่ต้องพิจารณา

/คำขอ...

คำขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ ในรอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ ตามคำขอเลขที่ ๑๖๕๘๒๐๒๐๑๐๑๑๗ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ สำหรับเรืออรัญพร และคำขอเลขที่ ๑๖๕๘๓๐๑๐๑๐๑๑๔ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ สำหรับเรือเกียรติวรินทร์ ๒ ตามอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดต่อไป โดยไม่อาจนำเหตุตามมาตรา ๓๙ (๑) แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ มาใช้ในการพิจารณาเท่านั้น หากมีเหตุอื่นๆ ตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีอำนาจพิจารณาตามข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายตามปกติ

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๑๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๑๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครอง ความว่า แม้ว่ามาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จะกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาออกใบอนุญาตให้เรือประมงแต่ละลำ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ให้สอดคล้องกับขีดความสามารถในการทำการประมง และปริมาณผลิตผลสูงสุดของสัตว์น้ำที่สามารถทำการประมงอย่างยั่งยืนตามที่กำหนดไว้ในแผนบริหารจัดการการประมง โดยการที่กำหนดว่าการออกใบอนุญาตให้ออกสำหรับเรือประมงแต่ละลำนั้น เนื่องจากเรือประมงแต่ละลำมีขีดความสามารถในการทำการประมงและปริมาณผลิตผลสูงสุดของสัตว์น้ำที่สามารถทำการประมงได้ต่างกัน ตามขนาดของเรือแต่ละลำแต่การพิจารณาออกใบอนุญาตนั้น เป็นการพิจารณาออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ให้แก่บุคคลที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาต ตามที่บัญญัติไว้ในตอนท้ายของมาตรา ๓๖ วรรคสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องพิจารณาคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้มาขอรับใบอนุญาตประกอบหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตตามที่กฎหมายกำหนดไว้ด้วย เนื่องจากความผิดต่างๆ เกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลมิใช่เรือประมง เรือประมงเป็นเพียงทรัพย์สินที่ถูกใช้ในการกระทำความผิด และหากจะแปลความอย่างจำกัดว่า ไม่ออกใบอนุญาตทำการประมงให้เฉพาะเรือประมงลำที่กระทำความผิดกฎหมาย สำหรับผู้ที่เป็นเจ้าของเรือประมงหลายลำอย่างเช่นผู้ฟ้องคดีแล้ว เท่ากับเป็นการส่งเสริมให้มีการหลีกเลี่ยงผลของกฎหมายเมื่อได้ประเมินความเสี่ยงที่จะถูกลงโทษตามกฎหมายกับความคุ้มค่าของผลตอบแทนทางธุรกิจที่จะได้รับ อีกทั้งยังเป็นการเปิดช่องให้มีการกระทำการที่ต้องห้ามตามกฎหมาย อันส่งผลให้การที่กฎหมายบัญญัติไว้ไร้ผลและผิดไปจากเจตนารมณ์ที่มุ่งประสงค์จะให้เกิดผลบังคับใช้ ซึ่งขัดกับหลักการป้องกันล่วงหน้าตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการอนุรักษ์และบริหารจัดการให้เกิดความสมดุลทางธรรมชาติ และรักษาทรัพยากรสัตว์น้ำและระบบนิเวศไว้อย่างยั่งยืนตามหลักการป้องกัน

/ล่องหน้า...

ล่วงหน้า โดยผู้ทำการประมงต้องไม่ฝ่าฝืนและปฏิบัติตามบทบัญญัติที่กำหนดไว้ อันส่งผลให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์มหาชนที่จะพึงได้รับ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีย่อมทราบข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ เป็นผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลจังหวัดภูเก็ต คดีหมายเลขดำที่ ๕๓๙/๒๕๖๓ หมายเลขแดงที่ ๔๖๔/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๓ ว่า กระทำความผิดตามมาตรา ๑๒๙ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๓๖ แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ อันเป็นการทำประมงโดยฝ่าฝืนกฎหมายอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๑๔ (๒) ซึ่งเป็นลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง (๑) โดยยังไม่พ้นห้าปีนับถึงวันที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาตแห่งพระราชกำหนดเดียวกัน จึงส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีมีสถานะเป็นผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ที่ไม่มีคุณสมบัติเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด และเป็นผู้ยื่นคำขอที่มีลักษณะต้องห้ามที่จะได้รับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์อยู่ก่อนที่จะยื่นคำขอรับใบอนุญาต ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาให้ได้รับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ จนกว่าจะพ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ ไม่ว่าจะเป็นการขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์สำหรับเรือประมงลำใดก็ตามที่ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของ หรือมีสิทธิครอบครองอย่างไรก็ดี มาตรา ๓๙ แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีวัตถุประสงค์ให้ผู้กระทำความผิดออกจากระบบทำการประมงเพียงชั่วคราว เมื่อพ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้ ผู้ที่เคยมีลักษณะต้องห้ามสามารถกลับเข้าสู่ระบบได้อีกครั้ง การใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ขัดกับเสรีภาพในการประกอบอาชีพของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ แต่อย่างใด และการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งสองฉบับดังกล่าว มีสาเหตุมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีกระทำการประมงโดยฝ่าฝืนกฎหมายอย่างร้ายแรงจนกระทั่งศาลจังหวัดภูเก็ตมีคำพิพากษาถึงที่สุด ประกอบกับบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ลักษณะต้องห้ามในการขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ เรื่องเสร็จที่ ๑๓๖๘/๒๕๖๑ มีความเห็นกรณีผู้ขอรับใบอนุญาตทำการประมงที่เป็นผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๔๔ แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ว่าตามที่มาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง กำหนดให้ผู้ใดจะทำการประมงพาณิชย์ต้องได้รับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์จากอธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายนั้น เป็นการออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ให้บุคคลที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาตซึ่งต้องพิจารณาคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง กำหนดให้การออกใบอนุญาตให้ออกสำหรับเรือประมงแต่ละลำนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้กรมประมงพิจารณาออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ให้สอดคล้องกับขีดความสามารถในการทำการประมง และปริมาณผลิตผลสูงสุดของสัตว์น้ำที่สามารถทำการประมงอย่างยั่งยืน

/ตามที่...

ตามที่กำหนดไว้ในแผนการบริหารจัดการการประมง กรณีจึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่า พระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้ผู้ที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ และไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนดด้วย เนื่องจากเป็นการออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาต เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ ซึ่งถูกศาลจังหวัดภูเก็ตพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๕๓๘/๒๕๖๓ หมายเลขแดงที่ ๔๖๔/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๓ ว่าเป็นผู้ที่กระทำความผิดตามมาตรา ๑๒๙ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นการทำประมงโดยฝ่าฝืนกฎหมายอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๑๔ (๒) แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ คำพิพากษาดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว ยังไม่ถึงห้าปีนับแต่วันที่คำพิพากษาลงถึงที่สุด ผู้ฟ้องคดีย่อมมีลักษณะต้องห้ามที่จะขอรับใบอนุญาตไม่ว่าสำหรับเรือประมงลำใดตามมาตรา ๓๙ (๑) แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ ไม่ใช่มีลักษณะต้องห้ามเฉพาะเรือประมงลำที่เคยกระทำความผิดเท่านั้น ซึ่งมาตรา ๓๙ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดลักษณะต้องห้ามไว้ที่ตัวบุคคลมิใช่ตัวเรือประมงหากพิจารณาว่าบทบัญญัติดังกล่าวอนุญาตให้เรือประมงลำอื่นที่ไม่ใช่ลำที่ใช้กระทำความผิดแต่ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นบุคคลเดียวกันกับเรือประมงลำที่ใช้ในการกระทำความผิดได้ ก็จะมีได้เป็นการลงโทษและป้องกันผู้ที่เคยกระทำความผิด เพราะการกระทำความผิดเกิดขึ้นได้เนื่องจากบุคคลเป็นผู้กระทำความผิด เรือประมงจึงเป็นเพียงทรัพย์สินที่ถูกใช้กระทำความผิดเท่านั้น ส่วนที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ รอบปีการประมง ๒๕๖๓ - ๒๕๖๔ (๑ เมษายน ๒๕๖๓ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕) ตามคำขอเลขที่ ๑๖๓๘๓๐๑๐๑๐๐๙๘ ลงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ สำหรับเรือประมงชื่อ เกียรติวารินทร์ ๒ และคำขอเลขที่ ๑๖๓๘๓๐๑๐๑๐๐๙๙ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ สำหรับเรือประมงชื่อ ณัฐพร นั้น ผู้ฟ้องคดียังอยู่ภายใต้คำสั่งของคณะกรรมการมาตรการทางปกครอง เลขที่ ๑๕๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๖๒ โดยคำสั่งดังกล่าวคณะกรรมการมาตรการทางปกครองอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๓ (๑) (๒) (๕) และมาตรา ๑๑๓ วรรคสอง แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้ยึดเครื่องมือทำการประมงห้ามใช้เรือทำการประมงและกักเรือประมงชื่อ โชคอุดมทรัพย์ ของผู้ฟ้องคดีไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด และห้ามมิให้วางประกัน จากการที่ผู้ฟ้องคดีทำการประมงโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งถูกพนักงานเจ้าหน้าที่จับกุม เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีมายื่นคำขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ รอบปีการประมง ๒๕๖๓ - ๒๕๖๔ ซึ่งยังไม่พ้นสองปีนับแต่วันได้รับคำสั่งของคณะกรรมการมาตรการทางปกครอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่สามารถพิจารณาออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ ในรอบปีการประมง ๒๕๖๓ - ๒๕๖๔ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ และก่อนรอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ (๑ เมษายน ๒๕๖๕ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๗) ศาลจังหวัดภูเก็ต

/มีคำพิพากษา...

มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่ ๕๓๙/๒๕๖๓ หมายเลขแดงที่ ๔๖๔/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๓ ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๒๙ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง อันเป็นการทำการประมง โดยฝ่าฝืนกฎหมายอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๑๔ (๒) แห่งพระราชกำหนดเดียวกัน ซึ่งส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ (๑) ในการขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาต ในรอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ ซึ่งยังไม่พ้นห้าปี นับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่สามารถพิจารณาออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ ในรอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ และกรณีนี้ผู้ฟ้องคดี ไม่ได้กล่าวถึงจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้นมาในคำฟ้องและคำขอแก้ไขเพิ่มเติมฟ้อง หรือคำขอให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับเสียหายเป็นจำนวนเท่าไร เพียงแต่กล่าวว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนจากภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัว หนี้สิน ค่าซ่อมแซมบำรุงรักษาเรือที่ถูกกักเอาไว้ที่ท่าเทียบเรือเท่านั้น ซึ่งความเดือดร้อนจากภาระค่าใช้จ่ายดังกล่าวเป็นผลมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีทำการประมงโดยผิดกฎหมาย โดยหากมีการ ทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งสองฉบับตามคำขอของผู้ฟ้องคดีแล้ว ย่อมส่งผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นแก่ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ทำการประมงโดยถูกต้องตามกฎหมาย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ที่กระทำความผิดกฎหมายเกี่ยวกับการประมง และศาล มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วยังสามารถทำการประมงได้ต่อไปเสมือนว่าไม่เคยกระทำความผิดใดๆ มาก่อน ดังนั้น การให้คำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งสองฉบับมีผลใช้บังคับต่อไป จึงไม่ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง และกรณีนี้หากให้มีการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งสองฉบับแล้ว จะเป็นเหตุให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพและเป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่การบริการสาธารณะ อันเป็นแบบอย่างให้แก่ผู้ที่มีเรือประมงหลายลำที่มีหรือใช้เรือประมงลำหนึ่งลำใดกระทำความผิดกฎหมาย และมีคำพิพากษาของศาลถึงที่สุดแล้วว่าเป็นผู้กระทำความผิดตามพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แต่ยังสามารถมาขอรับใบอนุญาตของเรือประมงลำอื่นๆ เพื่อทำการประมงได้ต่อไป การทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเสมือนว่าส่งเสริมให้มีการกระทำความผิดกฎหมายเกิดขึ้น กรณีจึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่าไม่ได้เป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างแท้จริง ซึ่งส่งผลกระทบให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ และเป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่การบริการสาธารณะ

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยกคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งของ ศาลปกครองชั้นต้นที่สั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งพิพาก

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองเห็นสมควรกำหนดมาตรการหรือวิธีการใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่คู่กรณีที่เกี่ยวข้องเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี ไม่ว่าจะมามีคำร้องขอจากบุคคลดังกล่าวหรือไม่ ให้ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดมาตรการหรือวิธีการชั่วคราวและออกคำสั่งไปยังหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด วรรคสอง บัญญัติว่า การกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการตามวรรคหนึ่งให้คำนึงถึงความรับผิดชอบของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐประกอบด้วย ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๗๒ วรรคสาม กำหนดว่า ในกรณีที่ศาลเห็นว่ากฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้นน่าจะไม่ใช่ชอบด้วยกฎหมาย และการให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง ทั้งการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้นไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ ศาลมีอำนาจสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองได้ตามที่เห็นสมควร เมื่อพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าวแล้วเห็นว่า เจื่อนไขในการที่ศาลปกครองจะมีอำนาจออกคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองได้ มีอยู่สามประการประกอบกัน คือ ประการที่หนึ่ง กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้นน่าจะไม่ใช่ชอบด้วยกฎหมาย ประการที่สอง การให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง และประการที่สาม การทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้นไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่การจัดทำบริการสาธารณะ แต่หากคำขอดังกล่าวไม่เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้แม้เพียงประการใดประการหนึ่ง ศาลปกครองย่อมมีอำนาจยกคำขอดังกล่าวได้เช่นเดียวกัน

คดีนี้เหตุแห่งการฟ้องคดีสืบเนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ ในรอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำขอเลขที่ ๑๖๕๘๒๐๒๐๑๐๐๑๗ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ สำหรับเรือฉลัญจพร และคำขอเลขที่ ๑๖๕๘๓๐๑๐๑๐๑๑๔ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ สำหรับเรือเกียรติวารินทร์ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลจังหวัดภูเก็ต คดีหมายเลขดำที่ ๕๓๙/๒๕๖๓ หมายเลขแดงที่ ๔๖๔/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๓ ว่ากระทำความผิดตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ จากการใช้เรือโซ่ชุดมทรพย์ หมายเลขทะเบียน ๓๒๗๗๐๐๐๕๖ ทำการประมงโดยผิดกฎหมาย อันเป็นความผิดร้ายแรงตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชกำหนดดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตทำการประมงดังกล่าวโดยระยะเวลายังไม่ถึงห้าปี

/นับแต่วัน...

นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด อันเป็นลักษณะต้องห้ามที่จะได้รับอนุญาตทำการประมงตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชกำหนดดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ สำหรับเรือฉลัญพร และเรือเกียร์ตาวรินทร์ ๒ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๑๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๑๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ แจ้งคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์สำหรับเรือทั้งสองลำดังกล่าว พร้อมแจ้งสิทธิอุทธรณ์ หากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวให้ทำเป็นหนังสืออุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผ่านสำนักงานประมงจังหวัดภายในกำหนด ๑๕ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งดังกล่าวแล้วได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๕ และหนังสือลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๕ อุทธรณ์คำสั่งทั้งสองฉบับดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงได้มีหนังสือกรมประมง ด่วนที่สุด ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๓๘๒๐ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๖๕ รายงานความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ด่วนที่สุด ที่ กษ ๐๒๐๘/๒๒๗๔ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๕ แจ้งการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ออกไปอีก ๓๐ วัน นับแต่วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ ซึ่งเป็นวันที่ครบกำหนดเวลาพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมงที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๑๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๑๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ที่ไม่ออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ สำหรับเรือฉลัญพร และเรือเกียร์ตาวรินทร์ ๒ ให้ผู้ฟ้องคดี ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นในวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ต่อมา ในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นควรยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือกรมประมง ด่วนที่สุด ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๕๔๐๓ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕ แจ้งผลการวินิจฉัยยกอุทธรณ์ พร้อมแจ้งสิทธิการฟ้องคดีหากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะได้แย้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันได้รับแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ จากนั้นผู้ฟ้องได้ยื่นคำขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้อง โดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พร้อมกับขอให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งสองคำสั่งไว้เป็นการชั่วคราวก่อนศาลมีคำพิพากษา

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในชั้นนี้ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๑๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๑๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ที่ไม่ออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ สำหรับเรือฉลัญพร และเรือเกียร์ตาวรินทร์ ๒ ให้ผู้ฟ้องคดี ที่พิพาทน่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชกำหนดการประมง

/พ.ศ. ๒๕๕๘...

พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ บัญญัติว่า ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๖ ต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ (๑) เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๔ ยังไม่ถึงห้าปีนับแต่วันที่ มีคำพิพากษาถึงที่สุด (๒)... เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของเรือประมงจำนวน ๓ ลำ ได้แก่ เรือโชคอุดมทรัพย์ หมายเลขทะเบียน ๓๒๗๗๐๐๐๕๖ เรือณัฐพร หมายเลขทะเบียน ๖๑๕๑๐๐๔๑๓ และเรือเกียรติวรินทร์ ๒ หมายเลขทะเบียน ๓๘๘๒๐๑๓๖๘ โดยเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ผู้ฟ้องคดีกับพวกร่วมกันใช้เรือโชคอุดมทรัพย์ หมายเลขทะเบียน ๓๒๗๗๐๐๐๕๖ ประกอบเครื่องกำเนิดไฟฟ้า ทำการประมงพาณิชย์โดยการค้นหา ล่อ จับ เก็บสัตว์น้ำ ในเขตทะเล ชายฝั่งอันดามันทิศตะวันออกแหลมตึกแก ตำบลรัชฎา อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นเขตทะเลชายฝั่งและเป็นเขตการประมงไทย โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จึงถูกเจ้าหน้าที่ ของหน่วยป้องกันและปราบปรามประมงทะเลกาสิโน พังงา จับกุม และมีคำสั่งกักเรือ และยึดเครื่องมือประมงไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด ตามหนังสือ ที่ กษ ๐๕๐๗.๑๒.๒/๔๗๓ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒ จากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ ในรอบปี การประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ (๑ เมษายน ๒๕๖๕ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๗) ตามคำขอเลขที่ ๑๖๕๘๒๐๒๐๑๐๐๑๗ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ สำหรับเรือณัฐพร และคำขอเลขที่ ๑๖๕๘๓๐๑๐๑๐๑๑๔ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ สำหรับเรือเกียรติวรินทร์ ๒ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ศาลจังหวัดภูเก็ตได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกร่วมกันใช้เครื่องมือ เครื่องใช้ ในการทำการประมงพาณิชย์โดยไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นความผิดอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ ตามคดีหมายเลขดำที่ ๕๓๙/๒๕๖๓ หมายเลขแดง ที่ ๔๖๔/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๓ เมื่อผู้ฟ้องคดีต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า เป็นผู้กระทำความผิดอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และการยื่นคำขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ ในรอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ (๑ เมษายน ๒๕๖๕ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๗) ดังกล่าว ยังไม่พ้นห้าปีนับแต่วันที่ มีคำพิพากษาถึงที่สุด ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามในการขอรับใบอนุญาตทำการประมงตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง (๑) พระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ สำหรับเรือณัฐพร และเรือเกียรติวรินทร์ ๒ ให้ผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๖๕๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๖๕๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕

จากข้อเท็จจริงข้างต้นจึงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ออกใบอนุญาตทำการ ประมงพาณิชย์ สำหรับเรือณัฐพร หมายเลขทะเบียน ๖๑๕๑๐๐๔๑๓ และเรือเกียรติวรินทร์ ๒ หมายเลขทะเบียน ๓๘๘๒๐๑๓๖๘ ให้ผู้ฟ้องคดีตามคำขอเลขที่ ๑๖๕๘๒๐๒๐๑๐๐๑๗ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ และคำขอเลขที่ ๑๖๕๘๓๐๑๐๑๐๑๑๔ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ เนื่องจาก ผู้ฟ้องคดีต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๑๔ แห่ง

/พระราชกำหนด...

พระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และการยื่นคำขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ในรอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ (๑ เมษายน ๒๕๖๕ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๗) ดังกล่าวยังไม่พ้นห้าปีนับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามในการขอรับใบอนุญาตทำการประมงตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง (๑) พระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ ที่บัญญัติให้ ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๖ ต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ (๑) เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๔ ยังไม่ถึงห้าปีนับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด... เห็นได้ว่า บทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดลักษณะต้องห้ามไว้ที่ตัวบุคคลมิใช่ตัวเรือประมง ประกอบกับเมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ ที่มีเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการควบคุม เพื่ารวังป้องกันมิให้มีการทำประมงและขนถ่ายสัตว์น้ำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นมาตรการอนุรักษ์และบริหารจัดการ การดำเนินการกับเรือประมง เครื่องมือทำการประมง และสัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำที่ได้จากการทำประมงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเพื่อให้การพิจารณาและการบังคับใช้มาตรการทางปกครองเป็นไปด้วยความรอบคอบ รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ในชั้นนี้จึงเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ สำหรับเรือรัฐพร หมายเลขทะเบียน ๖๑๕๑๐๐๔๑๓ และเรือเกียรติวรินทร์ ๒ หมายเลขทะเบียน ๓๙๘๒๐๑๓๖๘ ให้ผู้ฟ้องคดีตามหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ น่าจะมีปัญหาความชอบด้วยกฎหมาย ส่วนข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาไม่ออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ ในรอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ ให้ผู้ฟ้องคดีเนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุด ตามคำพิพากษาศาลจังหวัดภูเก็ต คดีหมายเลขดำที่ ๕๓๙/๒๕๖๓ หมายเลขแดงที่ ๔๖๔/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๓ ว่ากระทำความผิดร้ายแรงตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และการยื่นคำขอรับใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ ในรอบปีการประมง ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ ระยะเวลายังไม่ถึงห้าปีนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด อันเป็นลักษณะต้องห้ามที่จะได้รับอนุญาตทำการประมงตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ จะเป็นเหตุให้คำสั่งดังกล่าวชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ อันเป็นประเด็นเนื้อหาของคดีที่ศาลปกครองชั้นต้นจะต้องวินิจฉัยต่อไป และเมื่อได้วินิจฉัยเช่นนี้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาเงื่อนไขแห่งการทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองในประการอื่นอีก กรณีจึงยังไม่มีเหตุอันสมควรที่ศาลจะมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมงที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ที่ไม่ออกใบอนุญาตทำการประมงพาณิชย์ สำหรับเรือรัฐพร หมายเลขทะเบียน ๖๑๕๑๐๐๔๑๓ และเรือเกียรติวรินทร์ ๒ หมายเลข

/ทะเบียน...

ทะเบียน ๓๙๘๒๐๑๓๖๘ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับข้อ ๗๒ วรรคสาม แห่ง
ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ตามหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๖ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือ
กรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการ
พิพากษาจนกว่าจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกคำขอทุเลาการบังคับ
ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือกรมประมงที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๖
ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ และหนังสือกรมประมง ที่ กษ ๐๕๑๐.๓/๒๖๕๑๑๙๐๗๗
ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕

นายรัฐกิจ มานะทัต

๑. ๑๑๓๓๓

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายอนุวัฒน์ ธาราแสง

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายธีรรัฐ อร่ามทวีทอง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายเสน่ห์ บุญมานพ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนนท์ อติเรกสมบัติ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

Handwritten signature of the Administrative Tribunal of Thailand.

